

Hyvät ystävät!

Vuosikokous 2018 sujui Lauri Aholan johdolla tuttuun tapaan jämpästi.

Yllättävintä lienee ollut se, että yhdistystä erinomaisesti luotsannut Hanna oli päättänyt jättää puheenjohtajan tehtävät saadakseen enemmän aikaa tutkimusalansa kirjalliseen työhön. Syksyn mittaan hän tiedusteli halukkuuttani puheenjohtajaksi, koska tiesi minun olleen Kuopiossa Pohjois - Savon Sotaorpojen puheenjohtajana kolme vuotta. No, intoa löytyi, vaikka vähän pelottikin nämä isommat ympyrät. Kunniapuheenjohtajamme Erkki järjesti hienon hetken luovuttaessaan Hannalle Harri Tikkanen teke-
män, Suomi 100 -logolla varustetun puheenjohtajan nuijan ja antaessaan käyttööni jämäkän arvokkaan yhdistyksen nuijan. Toivottavasti olen sen arvoinen.

On varmaan paikallaan vähän kertoa itsestäni, koska olen aika tuore tamperelainen, vasta kolme vuotta sitten Kuopiosta muuttanut. Tosin aiemminkin olen täällä pari vuotta asunut eikä lapsuudenkotini ja koulupaikkakuntani kaukana ole. Synnyinkotini oli Helsingissä, mutta isän kaaduttua perheemme hajosi. Äiti antoi minut Orivedelle isän sisaren perheeseen, joka adoptoi minut, kun olin 7 –vuotias. Veljeni eli äidinäidin luona Parolassa, äiti itse Helsingissä. Vaikka sain hyvän kodin ja kannustavat vanhemmat, suru ikioman perheen menettämisestä on syvä. – Suurimman osan elämästäni ja koko työurani ajan asuin Torniossa. Toimin englannin ja saksan kielen opettajana sekä rehtorina yläasteen koulussa. Rajakaupunki tarjosi innostavan työympäristön koulukokeiluineen, eteläsuomalaiselle erikoislaatuisen asuinpaikan ja jo lapsena unelmoimani Lapin läheisyyden.

Takanamme on hieno itsenäisyyden juhluvuosi. Tänä vuonna joudumme kohtaamaan itsenäisyyden alun rankat kuukaudet, kansalaissodan, joka koskettaa aivan erityisesti kotikaupunkiamme. Jäsenistöämme ovat varmaan monet kuulleet vanhemmiltaan ja isovanhemmiltaan noista murheellisista ajoista vavahduttavia kertomuksia. Tuon ajan sotaorvoista kuulumme Mervi Kaarnisen esitelmässä toukokuun juhlassamme. Me emme voi muuta kuin yrittää ymmärtää menneitä tapahtumia ja kunnioittaa kärsimään joutuneita.

Yhdistyksemme toiminnan haaste on ikääntyvä jäsenistöemme, sotaorpojäsenten keski-ikä on jo 79 vuotta! (Itse täytän kesällä 77.) Hienoa on se, että ikäihmisistä on alkanut tulla tutkittua tietoa siitä, mikä edistää iäkkään hyvinvointia. Nämä tutkimustulokset ovat yhdistystoimintaan kannustavia: Osallistuminen ja sosiaalinen toiminta ovat hyvin tärkeitä henkisesti vireänä pysymiselle. Kevään kuukausikokousten esitelmöitsijät tarjoavat meille runsaasti tietoa kulttuurin, luontoympäristön ja aivojen hoidon merkityksestä. Tulkaa kuulemaan, viihtymään ja virkistymään!

Äkäslompolossa 27.02.2018

Laila Vainio

